

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 6 grudnia 2021 roku nr (...). (...). (...).1949.2021 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r., poz. 573) oraz art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735) po rozpoznaniu odwołania wniesionego od orzeczenia (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 26 października 2021 roku nr: ON. (...).1.404.2019, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, zaliczając R. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn niepełnosprawności oznaczonych symbolem 05-R na stałe.

R. Z. złożył w ustawowym terminie odwołanie od powyższego orzeczenia, wnosząc o jego zmianę poprzez zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 września 2022 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 148¹ k.p.c. w sprawie z wniosku R. Z. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. na skutek odwołania R. Z. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 6 grudnia 2021 roku znak (...). (...). (...).1949.2021, w punkcie 1 oddalił odwołanie, w punkcie 2 przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego D. D. prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w Ł., przy Al. (...) lokal (...) kwotę 110,70 zł tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy R. Z. przez pełnomocnika z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 2019 roku nr ON. (...).1.404.2019 (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. na podstawie art. 6b ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 3, art. 4 ust. 3 i art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1172) zaliczył R. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 05-R, na stałe.

Ustalono, że stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 26 lipca 2019 roku, a początek niepełnosprawności istnieje od 46 roku życia. R. Z. według treści orzeczenia, nie wymaga konieczności stałej i długotrwałej opieki czy pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie ustalono, iż nie dotyczą go przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990, z późn. zm).

Orzeczeniem z dnia 26 października 2021 roku nr ON. (...).1.404.2019 (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. na podstawie art. 6b ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 3, art. 4 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2021 r., poz. 573) po rozpatrzeniu wniosku R. Z. z dnia 26 października 2021 roku odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. W uzasadnieniu (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. wskazał, że zgodnie z oceną stanu zdrowia przez przewodniczącego składu orzekającego – lekarza specjalistę ortopedę traumatologa oraz zgodnie z oceną funkcjonowania społecznego, sporządzoną dla potrzeb postępowania o ustalenie stopnia niepełnosprawności, a także po szczegółowym dokonaniu analizy dokumentacji medycznej w tym m.in. zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia z dnia 13 września 2021 roku, 15 września 2021 roku, historii choroby z poradni specjalistycznej, karty informacyjnej z dnia 5 lutego 2021 roku, w oparciu o standardy postępowania orzeczniczego i definicje stopni niepełnosprawności stwierdził, iż stan zdrowia R. Z. uzasadnia zaliczenie do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tym samym (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. odmówił wydania orzeczenia, gdyż w dniu 21 sierpnia 2019 roku wydał orzeczenie nr ON. (...).1.404.2019, w którym zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, w związku z czym ww. orzeczenie nie utraciło ważności.

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawcy R. Z., w zakresie narządów ruchu istnieją zmiany pourazowe w okolicy prawego stawu ramiennego po przebytych w 2017 roku złamaniu szyjki i głowy prawej kości ramiennej i zmiany pourazowe w okolicy stawu kolanowego po doznanych w dniu 20 stycznia 2021 roku złamaniu rzepki. Aktualnie pozostaje wyraźny przykurcz prawego stawu kolanowego. Istnieje także częściowe ograniczenie czynnych ruchów prostowania lewej stopy po uszkodzeniu lewego nerwu strzałkowego, wielomiejscowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności.

Należy przyjąć, że wnioskodawca R. Z. ze względu na stan narządów ruchu powinien być zaliczony do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności o przyczynie 05-R wg ustalonego kodu rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dn. 15.07.2003 r. (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Stopień niepełnosprawności ma charakter trwały, datuje się od 26.07.2019 r., początek istnieje od 46 roku życia. Wnioskodawca ma naruszoną sprawność narządów ruchu, co powoduje w sposób istotny obniżenie jego zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach i z przeciętną sprawnością fizyczną. Zespół bólowy okolicy kręgosłupa lędźwiowego u wnioskodawcy ma charakter dolegliwości typu subiektywnego. Nie znajduje dostatecznego potwierdzenia w badaniu ortopedycznym. Aktualnie zakres pourazowych zmian zwyrodnieniowych w obrębie lewego stawu kolanowego i prawego barku nie jest na tyle nasilony, że wnioskodawca miałby naruszoną sprawność narządów ruchu w stopniu, który wymaga zatrudnienia na stanowisku pracy przystosowanym odpowiednio do potrzeb i możliwości wynikających z niepełnosprawności. Zmiany pourazowe dwóch wymienionych stawów mają utrwalony charakter z tendencją do progresji, ale jeszcze są stosunkowo niewielkie. Wnioskodawca może samodzielnie skutecznie przemieszczać się, bez ograniczeń pozostawać w pozycji siedzącej. Nie skutkuje to uniemożliwieniem wykonywania czynności zawodowych. Wnioskodawca może być zatrudniony na otwartym rynku pracy - w ograniczonym wymiarze godzinowym na stanowiskach wymagających długotrwałego chodzenia, przenoszenia ciężkich przedmiotów czy wysokiego unoszenia prawego ramienia. Okresowo wnioskodawca nie jest zmuszony do korzystania z pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub wykonywania ról społecznych. Poza względnymi wskazaniem do okresowego zakładania elastycznej opaski na lewy staw skokowy nie występuje u niego konieczność posługiwania się innymi środkami pomocniczymi ani potrzeba zaopatrzenia w inne przedmioty ortopedyczne. Nie należy oczekiwać, że u wnioskodawcy po dalszym postępowaniu usprawniającym lub nawet operacyjnym nastąpi znacząca poprawa sprawności. Uzasadnia to uznanie trwałego charakteru niepełnosprawności.

Wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20. czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908). Zgłaszane przez niego trudności w długotrwałym chodzeniu nie znajdują dostatecznego potwierdzenia w badaniu przedmiotowym i w ocenie dokumentacji. Ruchomość stawów kończyn dolnych jest tylko lekko ograniczona w zakresie lewego stawu kolanowego; objawy opadania lewej stopy na skutek niedowładu lewego nerwu strzałkowego są tylko częściowe, nie utrudniają w znaczącym zakresie samodzielnego chodzenia. Z punktu widzenia chirurga ortopedy wnioskodawca nie może być uznany za osobę o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o powołane dowody. W ocenie Sądu I instancji, zważywszy na przedmiot rozpoznania dotyczący stopnia niepełnosprawności, najistotniejsza, z punktu widzenia ustaleń faktycznych, była opinia biegłego lekarza ortopedy. Opinia biegłego jest wewnętrznie spójna, logiczna i odpowiada zakreślonej tezie dowodowej. Biegły w sposób jasny odpowiedział na postawione mu pytania, wskazując szczegółowo wszystkie podstawy dokonanych przez siebie ustaleń. Sąd Rejonowy uznał wartość dowodową sporządzonej opinii, dzieląc ją jako przekonującą, wnioski wypływające z ich treści. Nadto, biegły w opinii uzupełniającej wyczerpująco odniósł się do wskazanych przez pełnomocnika wnioskodawcy pytań.

W oparciu o art. 235¹ § 1 pkt 3 k.p.c. podlegał oddaleniu wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy. Sąd Rejonowy ocenił, że okoliczności, które miałyby zostać nim wykazane, winny podlegać udowodnieniu za pomocą dowodów z opinii biegłych lekarzy. O spełnieniu przesłanek niepełnosprawności nie decyduje sam fakt występowania schorzenia, jego przebiegu, ale obiektywna ocena w jakim zakresie schorzenie

danej osoby wpływa na utratę czy ograniczenie zdolność do pełnienia ról społecznych. W postępowaniu sądowym ocena tych przesłanek wymaga wiadomości specjalnych, co czyni koniecznym przeprowadzanie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Dopuszczając tego rodzaju dowód sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, iż nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, np. przesłuchaniem świadka. Jeżeli więc zgodnie z art. 278 § 1 kpc sąd może dojść do wiadomości specjalnych wyłącznie poprzez skorzystanie z pomocy biegłego, to sąd dopuszcza się naruszenia art. 232 zdanie drugie kpc., skoro z urzędu nie przeprowadza dowodu z opinii biegłego, natomiast dowód ten jest niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1999 roku I CKN 221/98 Wokanda 2000/3/7).

W oparciu o powyższy stan faktyczny Sąd I instancji uznał, że odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U. z 2021 r. poz. 573).

Zgodnie z art. 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy (art. 1 ust. 1), bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów (art. 1 ust. 2), bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia (art. 1 ust. 3).

W myśl art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany i lekki.

Na podstawie art. 4 ust. 3 powołanej powyżej ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stosownie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4).

Sąd Rejonowy podkreślił, że w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem niepełnosprawności wskazuje się symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazania te dotyczą w szczególności: odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej

egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają § 29 - § 31 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015 r, poz. 1110).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia albo częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, tj. powodujące konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30 pkt 1-2 w zw. z § 29 ust. 1 pkt 3 ww. Rozporządzenia).

Sąd I instancji wskazał, że przy zaliczaniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się zaś naruszoną sprawności organizmu powodującą istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu. Przy tym możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 1 pkt 1-2 i ust. 2 ww. Rozporządzenia).

Przy kwalifikowaniu do stopni niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu oraz symbol przyczyny niepełnosprawności (§ 32 ww. Rozporządzenia). Ustalając orzeczony stopień niepełnosprawności organ orzekający określa również jego charakter czasowy. Zgodnie z § 3 ust. 4 ww. Rozporządzenia naruszenie sprawności organizmu uważa się za: trwale (stałe) - jeżeli według wiedzy medycznej stan zdrowia nie rokuje poprawy (pkt 1) albo okresowe - jeżeli według wiedzy medycznej może nastąpić poprawa stanu zdrowia (pkt 2). Zaś stopień niepełnosprawności osoby zainteresowanej orzeka się na czas określony lub na stałe (§ 3 ust. 5).

Według Sądu Rejonowego w toku niniejszego postępowania wnioskodawca podnosił, że występujące u niego schorzenia kwalifikują go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Twierdzenie to nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd I instancji zważył, uwzględniając całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że R. Z. w rozumieniu powołanej ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Jego sprawność organizmu jest niewątpliwie naruszona i powoduje w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do osób zdrowych, jednakże zakres zmian pourazowych występujących u wnioskodawcy nie jest na tyle nasilony, że wnioskodawca miałby naruszoną sprawność narządów ruchu w stopniu, który wymaga zatrudnienia na stanowisku przystosowanym odpowiedni do potrzeb i możliwości wynikających z niepełnosprawności. Wnioskodawca samodzielnie może się przemieszczać, bez ograniczeń pozostawać w pozycji siedzącej. Ponadto, R. Z. nie wymaga pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, jego zdolność do samodzielnej egzystencji nie jest ograniczona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji uznał, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. poprzez zaliczenie R. Z. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, o co wnosił. Wobec tego odwołanie podlegało oddaleniu stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu Sąd Rejonowy orzekł obciążając nimi Skarb Państwa. Ich wysokość stanowiła opłata powiększona o wartość podatku od towarów i usług, ustalona zgodnie z § 2 w zw. z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 roku poz. 68).

Od powyższego wyroku apelację złożył wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, w szczególności:

- art. 233 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie niezgodnych z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki wniosków, w szczególności: ustalenie, że w świetle zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek do uznania, iż jest on osobą niepełnosprawną o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Ubezpieczony wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii na okoliczności jak w tezie dowodowej postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 19 stycznia 2022 r., a także w oparciu o dalszą i aktualną dokumentację medyczną dostarczoną przez wnioskodawcę na termin badania.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę o wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 6 grudnia 2021 roku znak (...). (...). (...).1949.2021 i w konsekwencji uznanie, iż wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności;
2. przyznanie pełnomocnikowi wnioskodawcy kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym podnosząc, że nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

Odpowiedzi na apelację nie wniesiono.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego apelacja wnioskodawcy R. Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Stosownie do art. 374 i 375 k.p.c., co do zasady, apelacja podlega rozpoznaniu na rozprawie, niemniej w każdej sprawie w razie uznania, że przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej nie jest konieczne, apelacja może zostać rozpoznana na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy. Sąd drugiej instancji związany jest wnioskiem strony o przeprowadzenie rozprawy, za wyjątkiem wypadków, gdy cofnięto pozew lub apelację albo w sprawie zachodzi nieważność postępowania. Ponadto w szczególnym, przewidzianym w art. 391¹ § 1 k.p.c. wypadku apelacji wniesionej od wyroku oddalającego powództwo oczywiście bezzasadne, wydanego na posiedzeniu niejawnym, przyjmującego za podstawę art. 191¹ k.p.c., sąd drugiej instancji może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, nie doręczając odpisu apelacji osobie wskazanej jako pozwany

ani nie rozpoznając wniosków złożonych wraz z taką apelacją. Zawarty w takiej apelacji wniosek o przeprowadzenie rozprawy okaże się więc nieskuteczny.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły w apelacji, czy w odpowiedzi na apelację o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i pominięcie wniosku dowodowego apelującego na podstawie art. 381 k.p.c., dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Przechodząc zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy i odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd II instancji w pełni aprobuje i przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania w tym miejscu tych ustaleń.

Stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c. w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji:

1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa powinno objąć ocenę poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a poza tym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Dodatkowo także w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (vide wyrok SN z 5.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/, por. postanowienie SN z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. Nr 3, poz. 104; wyrok SN z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok SN z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, Nr 4, poz. 143).

Wynikający z art. 378 § 1 kpc obowiązek sądu drugiej instancji nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. (vide postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2020 r. ,IV CSK 738/19, opubl. L.)

Sąd podziela także prezentowane rozważania prawne.

Chybione są podniesione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania.

Zawarta w apelacji argumentacja strony skarżącej sprowadza się do zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego, co w konsekwencji miało doprowadzić do naruszenia prawa materialnego z uwagi na błędne uznanie, że wnioskodawca nie spełnienia przesłanek do uznania, iż jest osobą niepełnosprawną o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania Sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z kolei w świetle zaś art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zgodnie natomiast z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów wynikającej art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Powyższe powinno znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza zatem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli Sąd uzyskał od biegłego wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji materia przedmiotowego sporu tj. ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, ocena stanu zdrowia oraz niezdolności do pracy bądź ograniczonej zdolności do pracy (wyłącznie w warunkach pracy chronionej), nadto ewentualnej konieczności zapewnienia w celu pełnienia ról społecznych, częściowej albo czasowej pomocy innym osób wymagała wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego lekarza, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W..

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom strony apelującej – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd I instancji swoją analizę zgromadzonego

materiału dowodowego. Jednocześnie jednak w apelacji wnioskodawca skutecznie nie wykazał, iż materiał dowodowy w sprawie był oceniony nieprawidłowo, a ostatecznie wywiezione przez Sąd Rejonowy wnioski były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne.

Wnioskodawca kwestionuje ustalenie Sądu Rejonowego, że zalicza się do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Powyższe ustalenie Sąd I instancji prawidłowo wywiódł z wiarygodnej i jasnej opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W.. Jak bezsprzecznie wynika z opinii tego biegłego, z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawcy, w zakresie narządów ruchu, istnieją zmiany pourazowe w okolicy prawego stawu ramiennego po przebytych w 2017 roku złamaniu szyjki i głowy prawej kości ramiennej i zmiany pourazowe w okolicy stawu kolanowego, po doznanych w dniu 20 stycznia 2021 roku złamaniu rzepki. Aktualnie pozostaje wyraźny przykurcz prawego stawu kolanowego. Istnieje także częściowe ograniczenie czynnych ruchów prostowania lewej stopy po uszkodzeniu lewego nerwu strzałkowego, wielomiejscowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności. Jednakże mimo opisanych wyżej zmian chorobowych ubezpieczony, w świetle wiarygodnej opinii biegłego ortopedy, ze względu na stan narządów ruchu powinien być zaliczony do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności o przyczynie 05-R wg ustalonego kodu rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dn. 15.07.2003 r. (Dz.U. Nr 139, poz. 1328).

Stopień tej niepełnosprawności ma charakter trwały. Wnioskodawca ma naruszoną sprawność narządów ruchu, co powoduje w sposób istotny obniżenie jego zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach i z przeciętną sprawnością fizyczną. Jednakże zespół bólowy okolicy kręgosłupa lędźwiowego u wnioskodawcy ma charakter dolegliwości typu subiektywnego, bo nie znajduje dostatecznego potwierdzenia w badaniu ortopedycznym. Mimo jednak istotnie obniżonej zdolności do wykonywania pracy, jak jednoznacznie wynika z opinii tego biegłego, aktualnie zakres pourazowych zmian zwyrodnieniowych w obrębie lewego stawu kolanowego i prawego barku **nie jest na tyle nasilony, że wnioskodawca miałby naruszoną sprawność narządów ruchu w stopniu, który wymaga zatrudnienia na stanowisku pracy przystosowanym odpowiednio do potrzeb i możliwości wynikających z niepełnosprawności.** Zmiany pourazowe dwóch wymienionych stawów mają utrwalony charakter z tendencją do progresji, ale jeszcze są stosunkowo niewielkie. Wnioskodawca może samodzielnie skutecznie przemieszczać się, bez ograniczeń pozostawać w pozycji siedzącej i nie skutkuje to uniemożliwieniem wykonywania czynności zawodowych. Wnioskodawca może być zatrudniony na otwartym rynku pracy - w ograniczonym wymiarze godzinowym na stanowiskach wymagających długotrwałego chodzenia, przenoszenia ciężkich przedmiotów, czy wysokiego unoszenia prawego ramienia. Biegły także wskazał w sposób jasny, że **okresowo wnioskodawca nie jest zmuszony do korzystania z pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub wykonywania ról społecznych.** Poza względnymi wskazaniem do okresowego zakładania elastycznej opaski na lewy staw skokowy nie występuje u niego konieczność posługiwania się innymi środkami pomocniczymi ani potrzeba zaopatrzenia w inne przedmioty ortopedyczne. Nie należy oczekiwać, że u wnioskodawcy po dalszym postępowaniu usprawniającym lub nawet operacyjnym nastąpi znacząca poprawa sprawności. Uzasadnia to uznanie trwałego charakteru tej niepełnosprawności w stopniu lekkim.

Podsumowując w świetle wiarygodnej i jednoznacznej opinii biegłego wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20. czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908). Zgłaszane zaś przez niego trudności w długotrwałym chodzeniu nie znajdują dostatecznego potwierdzenia w badaniu przedmiotowym i w dokumentacji medycznej. W przypadku ubezpieczonego ruchomość stawów kończyn dolnych jest tylko lekko ograniczona w zakresie lewego stawu kolanowego, objawy opadania lewej stopy na skutek niedowładu lewego nerwu strzałkowego są tylko częściowe, nie utrudniają w znaczącym zakresie samodzielnego chodzenia. Dlatego też z punktu widzenia chirurga ortopedy wnioskodawca nie może być uznany za osobę o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

W tym stanie rzeczy twierdzenia przeciwne apelującego nie zostały poparte żadnymi dowodami, w tym dokumentacją medyczną w tym zakresie.

Podporządkowanie się zaś obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontrydiktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów. Aspekt procesowy (formalny) dotyczy obowiązków (powinności) stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy. Wynika on z treści art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. Aspekt materialnoprawny dotyczy natomiast negatywnych skutków, jakie wiążą się z nieudowodnieniem przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 6 k.c.). Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Samo zatem twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy wobec braku innej dokumentacji medycznej, opinia biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W. nie została skutecznie zakwestionowana przez wnioskodawcę R. Z. na etapie postępowania I instancyjnego.

Biegły A. W. zapoznał się z całością przedłożonej dokumentacji lekarskiej z przebiegu chorób i leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego wydał opinię. Szczegółowo analizując treść tej opinii za Sądem Rejonowym uznać trzeba, że opinia tego biegłego jest jasna, wnikliwa, spójna, logiczna i obiektywna, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisuje stan zdrowia R. Z. oraz sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Opinia ta została wydana stosownie do specjalności i doświadczenia zawodowego biegłego oraz w oparciu o dostępny materiał dowodowy i badanie na osobie wnioskodawcy, a przedstawione przez biegłego wnioski były jasne, zrozumiałe i precyzyjne. Opinia tego biegłego była pełna, nie zawierała sprzeczności ani braków, które mogłyby skutkować pozbawieniem jej mocy dowodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego za Sądem Rejonowym uznać trzeba, że wnioskodawca nie wskazał na uchybienia biegłego ortopedy przy wydawaniu opinii i formułowaniu wniosków, które mogłyby ją podważać. Należy bowiem podkreślić, iż podstawą zakwestionowania opinii nie może być fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniami oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez dotychczasowego biegłego. Słusznie wskazuje się w judykaturze, opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona kwestionująca (vide m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 76/12, LEX 1312019). Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii od innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych czy też brak dostatecznej mocy przekonywującej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

W tym stanie rzeczy, stosownie do treści wiarygodnej opinii przedmiotowego biegłego R. Z., w rozumieniu powołanej ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Jego sprawność organizmu jest niewątpliwie naruszona i powoduje w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do osób zdrowych, jednakże zakres tych zmian pourazowych występujących u wnioskodawcy nie jest na tyle nasilony, że wnioskodawca miałby naruszoną sprawność narządów ruchu w stopniu, który wymaga zatrudnienia na stanowisku przystosowanym odpowiedni do

potrzeb i możliwości wynikających z niepełnosprawności. Wnioskodawca może samodzielnie się przemieszczać, bez ograniczeń pozostawać w pozycji siedzącej. Ponadto, R. Z. nie wymaga pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, jego zdolność do samodzielnej egzystencji nie jest ograniczona.

Uznać zatem należy, że w rozpoznawanej sprawie biegły ortopeda w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do zaliczenia R. Z. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Skarżący w apelacji nie przedstawił zaś żadnych merytorycznych zarzutów, które skutecznie podważyłyby wskazane powyżej ustalenia lekarskie. Zauważyć należy, iż biegły bezpośrednio odniósł się do rozpoznanego u wnioskodawcy schorzenia i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawił wnioski końcowe. Powyższe świadczy o tym, że wnioskodawca jedynie w sposób subiektywny - odmiennie niż biegły specjalista ocenia swój stan zdrowia, a to w ocenie Sądu Okręgowego nie daje jednak podstaw do ustalenia innego stopnia niepełnosprawności. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opinii powołanego biegłego i stwierdzenia, iż nie odzwierciedlały one stanu zdrowia wnioskodawcy. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż R. Z. nie można zaliczyć do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, gdyż takowych wniosków nie można w żaden sposób wysnuć z opinii biegłego ortopedy. Natomiast twierdzenie skarżącego, poparte tylko i wyłącznie jej subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opinią tego biegłego nie mogło przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego.

Zajmując stanowisko w przedmiocie apelacji ubezpieczonego, wskazać należy, iż podniesione przez niego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie i sprowadzają się do lakonicznej polemiki z opinią wskazanego wyżej biegłego. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do kwestionowania wniosków biegłego tylko na tej podstawie, iż odczucia skarżącego, co do stopnia jego niepełnosprawności są odmienne.

Podkreślić zaś w tym miejscu trzeba, że ubezpieczony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zakwestionował skutecznie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W. i nie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej bądź innych specjalności.

Zgodnie zaś z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Mając na względzie powyższe, z uwagi na fakt, że wniosek dowodowy apelującego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii nie zawiera uprawdopodobnienia, że potrzeba powołania się na niego wynikła później, jako spóźniony należało pominąć.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione w oparciu o jasną i konsekwentną opinię biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W..

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż Sąd I instancji przeprowadził wystarczające do rozstrzygnięcia sporu postępowanie dowodowe, dochodząc ostatecznie do prawidłowego wniosku, że R. Z. należy zaliczyć do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Reasumując zarzuty apelacji okazały się nieskuteczne i nie mogą prowadzić do zmiany, bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 15 ust. 2 i § 16 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 68).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy przez PI

K.B.